

На гимията сж само Симеонъ и Кочо, дветъ момчета отъ дружеството. Дойдоха лани отъ търновско. Тамъ, на село, тѣ сж работили навѣрно като ратаи или зидари и сж расли, за да се оженятъ, да станатъ селски стопани или майстори. Защо сж дошли насамъ? Защо искатъ и тѣ да ставатъ моряци, и тѣ да нѣматъ домъ и земя, да не могатъ нито да сѣятъ, нито да жънатъ?

Заради морето.

И лѣтното слънце се кжпи изъ него, и зимната буря бѣснѣе надъ него, а то си е сжщото: вѣчно, незнайно. Било е време, когато не е имало друго освенъ море. Тогава навѣрно то е напластило въ земята и оставило за нейнитѣ хора голѣмата любовъ къмъ него. Водата му скита по хиляди пристанища, вълнитѣ му миятъ брѣговетѣ на носъ Добра Надежда и Исландия, на Огнена земя и Нордкапъ. Въ неговата пѣсенъ сж вплетени и любовниятъ шепотъ на меднитѣ момичета отъ островъ Хаити, и дивиятъ вой на бенгалскитѣ тигри, и приказкитѣ за древнитѣ инки, и шумътъ на нюйоркския Бродуей. Затова тѣй радостно и безвъзвратно сж тръгнали дветѣ момчета по пжтя, по който сж минали милиони други преди тѣхъ, оставили сж своята земя и сушина и сж посегнали къмъ най-великата радостъ и най-тежката орисъ — да станатъ моряци.

Симеонъ дочаква Богдана да слѣзе въ лодката, отблъсква я отъ скелята и почва да гребе.

— Бате Богдане, искамъ да те попитамъ за нѣщо. Ти си билъ толкова време изъ голѣмитѣ параходи, обиколилъ си много страни. Не можешъ ли нареди нѣщо за насъ — да постжпимъ на работа въ голѣма гимия или параходъ?